

Elkaar opscherpen

Robert Traill

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 24

1. Tot een zaligmaker der wereld	William Jay
2. De doop als levensbron	Thomas Manton
3. Ontsteek een lichtend vuur	Octavius Winslow
4. Hoe zal ik tot God gaan?	Horatius Bonar
5. Jezus verschijnt	Charles Haddon Spurgeon
6. Grondslagen van het nieuwe leven	Richard Sibbes
7. De liefde van Christus	Thomas Guthrie

Jaargang 24 – nummer 8 – juli\augustus 2022

Toelichting foto omslag:

‘Ijzer scherpt men met ijzer, zo scherpt een mens ook zijn medemens’ (naar Spreuken 27:17). Nu gebruiken we een slijpsteen om een mes te scherpen. In een tijd waarin men nog geen slijpsteen van carborundum of ander hard materiaal had, sleep men ijzer met een ander ijzeren voorwerp. Zo scherpt ook een christen een medechristen. Hoe dit gebeurt? Door elkaar te kennen, te ontmoeten en op te scherpen met onderscheidingsvermogen, zo laat Robert Traill ons zien. Opdat het lichaam van Christus gebouwd en samengevoegd wordt, zoals de psalmist (Psalm 89) zingt: ‘Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid’.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: SERMON XIII

Bron: The Works of Robert Traill, Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1975

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Elkaar opscherpen

En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken.

Hebreeën 10:24

Na zo lang over de voorgaande verzen te hebben gesproken, lijkt het me goed aan het daaropvolgende niet voorbij te gaan voordat ik de overdenking van dit tekstgedeelte afsluit. De apostel noemt op grond van het 19e, 20e en 21e vers drie aansporingen waarover ik al uitgebreid heb gesproken. De eerste aansporing, in het 22e vers, heeft betrekking op onze plicht, namelijk dat wij tot God moeten gaan. De tweede aansporing, in het 23e vers, wijst op een plicht ten opzichte van onszelf en van onze geloofsbelijdenis, waar ik lang bij stil heb gestaan. De derde aansporing is te vinden in ons tekstvers en duidt op de plicht anderen te respecteren. Dit is inderdaad de juiste volgorde, namelijk dat we ons eerst bewust worden van wat wij God verschuldigd zijn en daarna zorg dragen voor onze eigen zaken, vóórdat wij ook maar een christelijke plicht ten aanzien van anderen vervullen.

Over dit tekstgedeelte wil ik maar kort spreken en ik twijfelde óf ik het wel zou bespreken. Ik twijfel niet over de relevantie ervan, maar heb grote twijfel over de vrucht die het zal opleveren. De genoemde plicht wordt namelijk zo verwaarloosd dat het moeilijk is te geloven dat mensen er veel acht op zullen slaan wanneer ze er over horen spreken. Tenminste, niet voordat ze het geloof beginnen te leren kennen, de bron van deze plicht. Deze twee dingen, liefde en goede werken, zijn ontzettend zeldzaam en de christelijke verbondenheid is vrijwel niet meer zichtbaar bij degenen die christenen genoemd worden. Toen ik hierover nadacht, leek het me toch goed hier iets over te zeggen, hoewel ik nog nooit zo bang ben geweest dat er maar weinig goeds uit voort zal komen. Daarom zal ik er voor één keer kort over spreken.

Het vers dat voor ons ligt, spoort aan tot een plicht die de apostel op een hele opmerkelijke manier uitdrukt. In de eerste plaats is daar

de algemene plicht *acht te nemen op elkaar*. 'Laat ons,' wil de apostel zeggen, 'die broeders zijn en die de weg weten tot het binnenste heiligdom, die een beetje geloof hebben, een gereinigd geweten en een vernieuwde wandel en die ons geloof belijden, *laat ons op elkan- der acht nemen!*' In de grondtekst wordt dit uitgedrukt als 'scherp op elkaar letten'.

In de tweede plaats is er het doel waartoe deze plicht opgelegd wordt, namelijk om ons aan te vuren tot liefde en goede werken, zoals te lezen is. Het woord in de grondtekst heeft echter een veel diepere betekenis dan in onze vertaling. Daar staat dat men op elkaar moet letten tot een 'paroxisme', oftewel een grote uitbarsting van liefde en goede werken; dat we elkaar daartoe heel krachtig moeten aanspo- ren.

Ik wil nu over beide punten iets zeggen. Eerst staan we stil bij de plicht zelf: 'op elkander acht nemende'. Daarna denken we na over het doel daarvan: 'tot opscherping der liefde en der goede werken'.

1. De plicht

In de eerste plaats dus de plicht om acht te nemen op elkaar. Dit houdt drie dingen in:

Er is een veelheid van christenen. Als er maar één christen in een plaats zou wonen, zou hij niets hoeven te doen met deze tekst uit de Bijbel. Hij moet dan alleen maar met wijsheid wandelen bij dege- nen die buiten zijn op de plek waar God hem in Zijn voorzienigheid roept. Met het op elkaar letten zou hij dan niet bezig hoeven zijn.

Zij kennen elkaar. Wanneer de apostel ons vraagt acht op elkaar te nemen, betekent dit noodzakelijkerwijs dat wij elkaar kunnen ken- nen. En inderdaad raken christenen al snel bekend met elkaar. Ik bedoel niet degenen die met de grote massa meegaan, of die zich christenen noemen omdat op hun geboorteplek het christelijk geloof beleden werd. Als dit alles is, is het niet eenvoudig hen te kennen.

Maar ik bedoel degenen bij wie de kracht van Gods genade werkt in hun hart. Voor de ware christenen is het juist geen moeilijke opgave om elkaar te kennen.

Zij komen bij elkaar. Het is een onderdeel van hun belijdenis dat ze de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals sommigen de gewoonte hebben. Het 'acht nemen' of 'letten op' wordt gezegd ten aanzien van onze Heere, het Hoofd, ten aanzien van onszelf en ten aanzien van onze broeders. Dezelfde apostel verzoekt ons te letten op de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis, Christus Jezus (zie Hebr. 3:1). Dat is een gezegend overdenken als het gaat over geduld in het lijden: 'Want aanmerkt Deze, Die zulk een tegenspre- ken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet ver- flauwt en bezwijkt in uw zielen' (Hebr. 12:3). Alsof de apostel wil zeggen: 'Als u er een gewoonte van zou maken te overdenken hoe Christus behandeld werd in de wereld en hoeveel vuile taal tegen Hem werd uitgeslagen, zou u heel gering denken over alle tegen- spraak die u zelf ondervindt!' Het is niets bijzonders wanneer een zondaar een andere zondaar tegenspreekt. Het is ook niet onge- woon wanneer een zondaar een heilige tegenspreekt. Maar dát is wonderlijk, wanneer goddeloze, slechte zondaren de Záligmaker tegenspreken. Ons wordt gevraagd om acht te nemen op elkaar, zodat, als iemand onverhoeds tot een overtreding komt, wij zo iemand weer terechtbrengen in een geest van zachtmoedigheid. Daarbij moeten we onszelf in het oog houden, opdat we zelf niet in verzoeking komen (zie Gal. 6:1).

Wat houdt deze christelijke plicht om op andere christenen te let- ten precies in? Daar zal ik nu dieper op ingaan, in de hoop dat u het wilt horen en ernaar zult handelen. Dit 'acht nemen op' houdt een toegewijde inzet in. Het wil zeggen dat we ons bezighouden met andere mensen, en wel met alles wat we in en bij hen kun- nen waarnemen. Dit alles wil ik onderbrengen in drie gedachten, namelijk de goede, slechte en middelmatige zaken in hen. De laat- ste soort zaak is niet goed of slecht in zichzelf, wat in het vervolg uitgelegd zal worden.

Het goede in andere christenen

Wanneer u acht neemt op medechristenen, moet u stilstaan bij hun goede dingen. Dit betekent niet dat het altijd verstandig is dat iemand die zichzelf beziet, begint met het overdenken van zijn goede dingen. Ik durf echter te stellen dat dit wél raadzaam is wanneer we op ánderen letten. In de zeven zendbrieven aan de zeven gemeenten in Azië begint onze Heere altijd met hun goede dingen, als er iets goeds in hen was. Hij prijst hen, voordat Hij acht slaat op hun fouten en hen daarover terechtwijst. We zouden een christen geen recht doen als we geen aandacht schenken aan al het goede in hem.

We moeten de genade van God in hen bezien, wanneer die zichtbaar wordt. En deze genade zál zichtbaar zijn als het waarheid is. Barnabas zag de genade van God in hen die in Antiochië waren (zie Hand. 11:23). De apostelen zagen de genade van God in Paulus (zie Gal. 2:8-9). Geliefde mensen, de gemeenschap van de heiligen is een van de artikelen van onze geloofsbelijdenis, zoals wij die noemen. In het Woord wordt daarover zo veel gesproken en het is zo'n grote zegen, dat het onmogelijk is dat gelovigen géén kennis zouden kunnen hebben van de genade in andere gelovigen. Als een mens de genade van God alleen in zichzelf zou kunnen waarnemen, zou diegene inderdaad gemeenschap met God kunnen hebben, maar niet met andere heiligen. Het belangrijkste wat we moeten nagaan in andere christenen is de ware genade van God in hen, hun reflectie van het beeld van hun hemelse Vader en hun deelgenootschap aan de Geest van Jezus. Waar deze eigenschappen en kenmerken zijn, kan een geestelijk oog ze onderscheiden.

We moeten bezien waar onze medechristenen zich bevinden in het lichaam van Jezus Christus. Dit is eveneens te onderscheiden. Het gaat er daarbij om tot welke stand, plaats en positie de Heere hen heeft geroepen of waarin Hij hen heeft geplaatst. Dit heeft geen betrekking op hun positie in de kerk, maar op eervolle dienstbaarheid (zie 2 Tim. 2:20). De Heere geeft Zijn genade in verschillende mate aan Zijn kinderen. Bij sommigen die nog maar kort christen zijn, zien we dat de Heere hun bijzondere gaven verleent omdat Hij

hen in een bredere kring wil gebruiken. Wij moeten de kenmerken herkennen waarmee de Heere aanwijst welke christenen van buitengewoon kaliber, bruikbaarheid en dienstbaarheid zijn in het lichaam van Christus. Hierover spreekt de apostel in bijna heel 1 Korinthe 12.

Het slechte in andere christenen

We moeten ook stilstaan bij de verkeerde dingen van medechristenen. Kan dat op een of andere manier meehelpen om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken? Ja, zeer zeker. Onder deze dingen reken ik in de eerste plaats hun zonden en gebreken. Dezen moeten we met mildheid bezien als hun zwakheden, en hun struikelingen. De apostel roept vaak op tot een geest van zachtmoedigheid tegenover deze mensen. Er is veel tederheid nodig. Gelukkig zijn zij die het tedere hart van Jezus Christus jegens zondaren kunnen laten zien in de omgang met gelovigen die zondigen en struikelen! In 1 Korinthe 8 zien we tot welke zachtaardigheid de apostel aanspoort. Daar wordt geschreven over een zwakke christen, die misschien wel is gestruikeld, die zag hoe mensen voedsel aten dat ze op de markt hadden gekocht. Mogelijk was een groot gedeelte van dat vlees eerst aan hun afgoden getoond en in hun tempels aangeboden. De zwakke christen had hier moeite mee en vond het triest dat een christen op deze manier van zijn vrijheid gebruik maakte. De apostel zegt hierover: 'En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welke Christus gestorven is?' (1 Kor. 8:11). 'Wat mij aangaat,' zegt hij in vers 13, 'zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, opdat ik mijn broeder niet erger.'

In de tweede plaats moeten we acht slaan op de verzoeken en beproevingen van andere mensen. We moeten op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Hoe meer zij zijn verzocht en beproefd, hoe meer ze het medelijden van de Heere, hun Hoofd, en het mededogen van al hun broeders nodig hebben. De apostel Paulus gaf blijk van deze zachtmoedigheid van geest (Zie 2 Kor. 11:29). Dat het ook in ons midden gevonden mag worden! Hij verhaalt heel wat van zijn eigen lijden, zoals gevaren ter zee en op het land, van zijn eigen volksgenoten evenals van heidenen, ja, leed van allerlei aard. Naast al deze dingen overviel hem dagelijks de zorg

van al de gemeenten. Wat denkt u dat dit voor soort zorg was? Was dit de zorg die de paus voorwendt te hebben over de hele wereld, overal waar de naam van een christen genoemd wordt? Dit was niet wat de apostel bedoelde. 'De zorg van al de gemeenten' was voor hem uitsluitend een zachtmoedige en meelevende zorg, zoals de zorg van een moeder over haar kinderen wanneer deze ziek zijn. 'Is iemand zwak, dan ben ik het ook,' zegt hij; 'wordt iemand ten val gebracht, dan ontsteek ik in woede.' Wat een dappere gemoedsgesteldheid is hier te zien! Wanneer enige christen in nood was, waar de apostel weet van had, zou hij dan in zijn hart de pijn ervan niet gevoelen?

Dingen die in zichzelf goed noch slecht zijn in andere christenen

Sommige dingen waar we bij elkaar op moeten letten, zijn middelmatige zaken, die op zichzelf niet goed of slecht zijn. Toch moeten we er aandacht aan schenken en zijn ze van groot belang bij het opscherpen van de liefde en de goede werken.

In de eerste plaats moeten we aandacht schenken aan het onderwijs dat een christen ontvangt, op zijn levenswandel en op de middelen en hulp die hij heeft of wil ontvangen. Dit is van groot belang. Ik zeg niet dat christenen die wedergeboren zijn onder de grootste voorrechten van het Evangelie, altijd van groot aanzien zijn wat betreft hun innerlijk. Wél doel ik erop dat Gods genade werkelijk geplant kan zijn in het hart van een arm mens dat maar over weinig genademiddelen, hulp en andere voordelen beschikt. Wel, met zulke mensen moeten we heel zachtmoedig omgaan. De apostel merkt dit herhaaldelijk op ten aanzien van zichzelf, hoewel de genade van God aan hem bewezen buitengewoon groot was (zie Hand. 22). Ik bedoel niet te zeggen dat de apostel zijn zonden voor God wil vergoelijken door dit te benoemen, maar veeleer om de genade van God, die hem vasthield, te roemen. Dat was voldoende reden om de felle veroordeling die andere christenen over zijn vroegere levenswandel uitspraken, te matigen.

In de tweede plaats moeten we in middelmatige zaken aandacht hebben voor de natuurlijke gemoedsgesteldheid van andere christenen. Het temperament van mensen varieert net zoveel als hun gelaatstrekken.

We kunnen weleens verwonderd bedenken dat in een heel land geen twee gezichten precies hetzelfde zijn, maar dat ze altijd wel iets van elkaar verschillen. Zo is er een even groot verschil in de aangeboren karakters van mensen. Wanneer Gods genade is geënt op een van nature goed karakter, moet ik toegeven dat deze genade heel mooi uitblinkt. Als God iemand met een gelijkmatig karakter overvloedig genade schenkt, levert dat een heel vriendelijke christen op. Gewoonlijk valt Gods genade echter niet daar, want vaak zaait de Heere Zijn genade in de slechtste aarde. Elk hart is van nature slecht, maar sommige zijn slechter dan gemiddeld en vaak plant God Zijn genade daar.

Wanneer Gods genade komt, komt deze om onze natuurstaat te veranderen, omdat we zondaars zijn. Zijn genade komt om ons van zondaren tot heiligen te maken, maar nooit om ons karakter te veranderen. Als iemand met een haastig en opvliegend karakter geboren is, kan Gods genade dit in juiste banen leiden. Zelden, indien ooit, wordt het helemaal weggenomen. Veel onderlinge ergernissen tussen christenen hebben te maken met hun natuurlijke karaktertrekken. Wij moeten deze dingen echter gedogen.

Onze Heere heeft dit zeer waarschijnlijk ook overwogen toen Hij Zijn discipelen riep en hen dienovereenkomstig bijnamen gaf. Petrus lijkt een vooruitstrevende, ijverige en moedige man. Jakobus en Johannes lijken vurige mannen; zij worden zonen des donders genoemd. Ik denk dat onze Heere zo wilde zeggen: 'Ik zal Mijn genade in deze mannen enten en Ik zal hun karakter gebruiken in het soort werk waar zij geschikt voor zijn.' Hierin zien we Gods wonderlijke wijsheid in de besturing van de verdorvenheden van Zijn volk. Zouden we ons erover moeten verwonderen dat diezelfde wijsheid die de natuurlijke gebreken van Zijn volk bestuurt, hen ook zoveel dienstbaarder doet zijn in hun leven? Kortom, we moeten acht slaan op elkaars natuurlijke karakter en er enigszins rekening mee houden.

In de derde plaats reken ik onder de middelmatige zaken onze uitwendige staat in de wereld. Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele edelen, niet vele rijken en niet vele machtigen worden geroepen.

Slechts af en toe gebeurt dit. Omdat hier niet genoeg aandacht voor is, is in de praktijk merkbaar dat twee soorten christenen over het algemeen geen geschikt gezelschap zijn voor elkaar. Namelijk een christen die heel groot, rijk en wijs is in deze wereld tegenover een (wat betreft zijn stand en aangeboren eigenschappen) arme, kleine en zwakke christen. Deze zijn sterk geneigd niet genoeg acht te nemen op elkaar. De armen zijn snel geneigd afgunstig te zijn op degenen die boven hen staan en deze laatsten om neer te kijken op degenen die onder hen staan. Gods Woord waarschuwt tegen beide.

In de vierde plaats moeten we aandacht hebben voor de leeftijd van mensen en hun positie in Christus' lichaam. Wanneer we acht op elkaar nemen, dienen we van een nieuwkomer en iemand die nog maar net tot geloof gekomen is, niet dezelfde ervaringen en zaken te verwachten als van hen die zich al langere tijd in het huis van de Heere bevinden. De apostel merkt dit onderscheid op en hij wijst deze laatstgenoemden terecht: 'Want gij, daar gij leraars behoort te zijn vanwege de tijd, hebt weer van node, dat men u leert, welke de eerste beginselen zijn van de woorden Gods; en gij zijt geworden, als die melk van node hebben, en niet vaste spijs' (Hebr. 5:12). Zie hoe Gods Geest, door Paulus, Timotheüs op zijn taak wijst: 'Bestraf een oude man niet hard, maar vermaan hem als een vader; de jonge als broeders; de oude vrouwen als moeders; de jonge als zusters, in alle reinheid' (1 Tim. 5:1-2). Hoe verschillend benadert de apostel in zijn onderwijs de vaders, jonge mannen en kinderen!

Ten slotte moeten we bedenken dat niet alle christenen hetzelfde licht over middelmatige zaken hebben. Als mensen de plicht van het liefhebben achterwege zouden laten totdat zij het allemaal met elkaar eens worden, dan kunnen ze de liefde achterwege laten tot ze in de hemel zijn. Wie op aarde een vreemdeling van de liefde is, lijkt in werkelijkheid ook niet op hen die ooit in de hemel zullen zijn. Hoe zachtmoedig legt de apostel zich hierop toe in Romeinen 14:1-5 en 15:1-4! 'Neemt nu hem,' zegt hij, 'die zwak is in het geloof, aan, maar niet tot twistige samensprekingen.' Wat waren deze? Deze gingen er niet over of we gerechtvaardigd worden door Christus of

door goede werken of door allebei, maar over kleine dingen. Het ging over voedsel, omdat sommigen alleen plantaardig voedsel wilden eten en geen vrijmoedigheid hadden om vlees te eten. Anderen waren sterk en konden alles eten. De apostel zegt echter met betrekking tot de zwakheid van een zwakke christen: 'Die daar eet, verachte hem niet, die niet eet; en die niet eet, oordele hem niet, die daar eet!' Want deze mens leeft volgens dat wat hij kan zien, en daarmee overeenkomstig de waarheid. De een acht de ene dag boven de andere, en de ander niet; door hem niet waar te nemen verheerlijkt ook hij God. Hoe voortreffelijk reageert de apostel op deze dingen!

De apostel benoemt dit, omdat er in de begintijd van het christendom christenen waren die Joden waren geweest en nog niet zozeer verschilden van wat zij eerst hadden beleden. Zij bleven terughoudend en koesterden hun oude ceremoniën en gewoonten. Daarom vermaant de apostel om deze mensen met liefde en zachtmoedigheid te verdragen. Hierom duldt de apostel op sommige plekken hun zwakheid, hoewel hij soms toch ook erg uitvaart tegen hen die veel waarde hechtten aan al die kleine zaken. Hij spreekt zo teer tegen de Romeinen, tegen twijfelmoedige gelovigen, maar tegen sommigen die de dagen waarnamen en zich onthielden van bepaald voedsel is hij heel scherp: 'Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren' (Gal. 4:10). U scheidt zich af van Christus, zegt hij! Waarom zegt Paulus dit? Omdat zij er een afgod van maakten en meenden het voor God aanvaardbaar te kunnen stellen. Daarom dachten zij door deze joodse gewoonten en ceremoniën rechtvaardig te zijn voor God. De Heere heeft niet iedereen hetzelfde licht gegeven en daarom moeten we in ons eigen gemoed volledig overtuigd zijn over ons eigen inzicht: 'Een ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd' (Rom. 14:5). Het is door onze gebrekkige aard echter moeilijk om én verzekerd te zijn in ons eigen gemoed én tegelijk diegenen die niet hetzelfde gevoelen, niet te bestempelen als onrechtvaardig voor God.

Tot zover de eerste gedachte, de plicht zelf: 'op elkander acht nemende'. Het tweede punt waar ik over wil spreken, is het doel hiervan: 'tot opscherping der liefde en der goede werken'.

2. Het doel van deze plicht

Het eerste wat mij opvalt aan dit doel is dat de liefde en de goede werken bij elkaar horen. Goede werken of heiligheid zullen nooit bloeien onder christenen bij wie de liefde in verval is geraakt. 'Want waar nijd en twistgierigheid is,' zegt de apostel Jakobus, 'aldaar is verwarring en alle boze handeling' (Jak. 3:16). Dus niet zomaar een boze handeling, maar allerlei kwade praktijken. De gemeente moet, door de onderlinge gemeenschap van haar leden én door de gemeenschap met haar Hoofd, worden gesticht en opgebouwd 'tot opbouw van zichzelf in de liefde', zoals Efeze 4:16 uitdrukkelijk zegt. 'Uit Wie het gehele lichaam, bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een ieder deel in zijn maat, de wasdom van het lichaam bekomt, tot opbouw van zichzelf in de liefde' (Ef. 4:16). Alsof de apostel er uitdrukkelijk op wijst dat de algemene geest van liefde als het ware het cement en de voedingsstof van het gehele lichaam van Jezus Christus is. De genade vanuit het Hoofd en de geestelijke liefde onder de lidmaten is als de bron van hun groei.

Het tweede wat mijn aandacht trekt, is dat de toename van liefde en heiligheid het betamelijke en juiste doel is van de christelijke gemeenschap. Jezus Christus wil dat elke gemeente een gemeenschap vormt waarin een groep mensen die Hij uit de wereld bijeenroept, wordt opgebouwd in liefde voor God en voor elkaar, totdat Hij hen overplaatst naar de Kerk hierboven.

Ten derde: als het 'elkaar aanvuren tot liefde en goede werken' het doel is, laat dit zien dat zelfs de beste christenen het nodig hebben om hier ten eerste toe aangespoord te worden. Want waarom moesten de Hebreëen anders zo worden aangevuurd? In de grondtekst zien we hetzelfde woord in 2 Korinthe 9:2: 'En de ijver, van u begonnen, heeft er velen opgewekt'. De genade van God en de Geest van heiligheid zijn in het hart van elke christen geënt, maar toch moet ieder zich ertoe zetten dit te voeden, aan te sporen, het vuurtje aan te wakkeren en te doen toenemen.

Toepassing

Eerst wil ik een woord van terechtwijzing, een klacht, tot u spreken. Hoe droevig is het dat de liefde en de goede werken zo zeldzaam zijn en dat de middelen daartoe zo worden verwaarloosd! Dat er zo weinig acht op elkaar genomen wordt tot opscherping van de liefde en de goede werken. Men zou moeilijk kunnen geloven dat er zo'n gezelschap van christenen onder ons is, ware het niet dat de kerken nog naamsbekendheid hebben onder ons. De Heere weet hoe weinigen elkaar aanvuren tot liefde en goede werken. Hoeveel christenen zijn zelfs geen klein beetje beter geworden voor hun medechristenen sinds de dag dat God hen genade gaf? Kent u niet één christen die u kunt helpen?

Ik geloof niet dat iemand die een ander niet wil helpen, geschikt is om zelf hulp te ontvangen. De geest van nederigheid die ons gewillig maakt om het goede van anderen te ontvangen, zal ook een geest van liefde werken om zelf goed te doen aan anderen. Maar dat wat daar haaks op staat, is wat ik beweën en afwijs. Laat de Heere dáár licht op werpen, waar dit het meest nodig is.

Veel mensen letten op andermans gebreken om deze vervolgens rond te bazuinen. In plaats dat ze elkaar aanvuren tot liefde en goede werken, slaan ze acht op de gebreken van anderen om die aan iedereen bekend te maken. Ik heb vaak gezien, en u kunt het waarnemen en hebt het misschien opgemerkt, dat zulke belijders van het geloof die veelvuldig de zwakten van heiligen opsporen en vervolgens openbaar maken, zelf afvalligen van de waarheid van het Evangelie blijken te zijn. Het is een grotere zonde dan u denkt om te zoeken naar de gebreken van gelovigen, want het kan ervoor zorgen dat men zich verkneukelt over het christendom vanwege de gebreken van degenen die haar belijden. Laten we altijd zorgvuldig met de naam van Jezus Christus omgaan. Laat hen die onterecht christenen genoemd worden en afvallen, welverdiend beschaamd worden. Dat een overtreder op de weg van de Heere ten val komt, maakt Zijn weg absoluut niet minder goed. Het gebrek zit 'm niet in die weg, maar in de wandelaar. 'Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is

verstandig? die bekenne ze; want de wegen des Heeren zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen' (Hos. 14:10).

Sommigen slaan acht op andermans gebreken om deze vervolgens na te volgen en zich er dan voor te verontschuldigen. Dit is het tegenovergestelde van wat in de tekst staat. In plaats van acht op elkaar te slaan en elkaar op te scherpen tot liefde en goede werken, slaan ze acht op elkaars tekortkomingen en gebreken. Ze zien heel veel zwakheden in Gods kinderen en denken bij zichzelf: waarom mag ik dat ook niet doen? Die dominee of christen heeft dit of dat gedaan, waarom ik dan niet? Het is een heel gevaarlijke gewoonte om notitie te nemen van fouten en onvolmaaktheden van heiligen en die te imiteren, maar nooit de moeite te nemen hun deugden na te volgen. Hiervoor waarschuwt de apostel op de volgende wijze: 'En volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst van hun wandeling' (Hebr. 13:7). Aanschouw hun leer, zie hun levenswandel, volg hun geloof na. Het verstandigst is om elkaars goede werken te onderzoeken en gade te slaan en zich in te spannen die direct na te volgen. Overall waar u geloof ziet en berouw en vertrouwen en een heilige wandel met God, volg dat na!

Mag ik spreken over de laagste, verachtelijkste en meest dwaze gewoonte onder ons? Een gewoonte die, ben ik bang, veel te vaak voorkomt? In plaats van acht op elkaar te slaan om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken, letten velen op elkaar om elkaar aan te vuren tot ijdelheid en overvloed. Liever dan erop te letten welke goede dingen gelovigen doen, letten ze bijvoorbeeld op hun manier van leven, hun kleding. Het zou gelukkig zijn als velen hierdoor niet verhard werden. 'Als diegene zo'n kledingstuk draagt, waarom zou ik dat dan niet mogen?' Het rechtvaardige oordeel van God zal altijd volgen wanneer een christen niet werkelijk probeert de deugden van anderen op te merken en na te volgen. God zal hen eraan overgeven de verdorvenheid van anderen in de gaten te houden en na te doen.

Daarom wil ik deze mensen op het hart drukken: geef gehoor aan de duidelijke woorden in onze tekst. Neem acht op elkaar, op alle

christenen die u kent, om elkaar aan te vuren tot liefde en heiligheid. Heeft God dit in de eerste plaats niet bevolen? Niemand kan het Nieuwe Testament lezen zonder dit gebod vaak aan te treffen, zoals in Kolossenzen 3:16-17; 1 Korinthe 1:5-7 en op heel veel andere plaatsen.

Is dit, in de tweede plaats, niet in praktijk gebracht door de heiligen van God in alle eeuwen? Nooit is er in enig tijdperk een generatie gelovigen geweest die niet met elkaar spraken wanneer dat kon. Er was lang geleden in het Oude Testament al een groep die de Heere vreesde en Zijn Naam gedacht en daarover met elkaar sprak (zie Mal. 3:16). Er was zo'n gezelschap toen Christus werd geboren. Hoewel het de meest donkere tijd ooit was voor de kerk, was er toch een gezelschap dat de vertroosting Israëls verwachtte (zie Luk. 2:25). Anna, de oude profetes, kende hen en zocht hen op om hen te spreken. Zeer waarschijnlijk wist zij degenen te wonen die de verlossing in Jeruzalem verwachtten. Dit is een plicht die ook wij moeten beoefenen en dit is noodzakelijker dan ooit. Wat onze Heere geprofeteerd heeft, wordt in onze tijd ruimschoots vervuld: 'En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden' (Matth. 24:12). Dit is een plicht waar de Heere altijd bijzondere aandacht aan gaf en waarover een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven is (zie Mal. 3:16). Degenen die zuchtten en schreeuwden vanwege alle gruwelen die in Jeruzalem werden bedreven, werden opgeschreven, afgezonderd voor bijzondere genade.

Voordat ik eindig, zal ik nog een viertal opmerkingen maken.

Altijd wanneer Gods genade het hart van een arm schepsel bereikt, veroorzaakt dit een verlangen naar omgang met mensen die dezelfde natuur hebben gekregen. Wanneer iemand een nieuw schepsel wordt, begint hij andere vernieuwde mensen op een andere en vriendelijkere manier te bezien dan voorheen.

Overall waar de kracht van godvrezendheid zich verspreidt, treft men christelijke gemeenschap aan. Nooit bloeide de kracht van godzaligheid waar dit werd verzuimd. Daarom zie ik het als één van de

droevige tekenen dat de kracht van het christendom en de werkzaamheid van het Evangelie van ons weggenomen worden, omdat de onderlinge geestelijke omgang zo enorm verwaarloosd wordt. Ik kan u niet vertellen wanneer en hoe dit zich precies zal herstellen, maar er kan veel worden gedaan om dit te verbeteren. De Heere neige de harten van hen die daartoe bij machte zijn.

Waar geen liefde en heiligheid zijn, het enige doel van christelijke gemeenschap, wordt de vriendschap van christenen een zeer gevaarlijke valstrik. De onderlinge omgang van christenen is het meest riskante gezelschap waarin iemand zich kan bevinden, wanneer deze niet als doel heeft de liefde en heiligheid te bevorderen. Er zijn zulke bijeenkomsten onder ons, die christelijk genoemd worden, en het daadwerkelijk ook kunnen zijn: velen met verschillende overtuigingen kwamen bij elkaar om te discussiëren. Dit is een zeer ijdele, zondige gewoonte die altijd voortkomt uit verval en steeds uitmondt in verwoesting. Dit staat zo ver af van goede werken dat het altijd vijandschap en slechte werken heeft veroorzaakt. Het zou veel beter zijn als christenen bedaard vasthouden aan hun specifieke opvattingen.

Waar christenen een kwelling voor elkaar zijn, is dat een droevig teken dat God hen allemaal wil benauwen. Wanneer men nalaat goed te doen aan elkaar, wanneer christenen elkaar hinderen op Gods rechte wegen, dan is dat een voorteken dat God hen allen tegelijk wil straffen. Dit is een droevige bedreiging: 'Mensenkind, die van het huis Israëls zijn Mij tot schuim geworden (...),' zegt de Heere, 'gelijk zilver, of koper, of ijzer, of lood, of tin in het midden van een oven vergaderd wordt, om het vuur daarover op te blazen, opdat men het smelte; also zal Ik u vergaderen in Mijn toorn, en in Mijn grimmigheid daar laten, en smelten' (Ez. 22:18-20). Goed en slecht in dezelfde oven, het zilver en het koper, het tin en het ijzer. Het is een onheilspellend voorteken als Christus' voorschriften niet alleen vergeten, maar ook misbruikt worden voor tegenovergestelde doeleinden dan die waarmee Hij ze heeft ingesteld. Dat is een droevig voorteken van waar dit toe zal leiden.